

KRANTEN ARCHIEF

Muziek doordringt de conference van Nele Bauwens. Francis Vanhee

Het broze welbevinden van Nele Bauwens

RECENSIE COMEDY In haar vorige show worstelde Nele Bauwens nog met een kinderwens en andere existentiële problemen. Nu het leven haar wat vaker toelicht, maakt ze zich vrolijk over *The walking dead* en parenclubs.

Nele Bauwens heeft het in deze 'cabaretvoorstelling' met geen woord over haar kind. Als comedian onderscheidt ze zich daarmee van veel mannelijke collega's die de voorbije tien jaar vader zijn geworden. Het moederschap lijkt haar (voorlopig?) niet te inspireren tot grappen, sketches en liedjes.

Aan de vorm is er weinig veranderd. Bauwens vertelt, doet onnozel en neemt een paar keer plaats achter de piano om een liedje te zingen. Het kaderverhaal, met enkele zijdelingse verwijzingen naar corona, draait om een hondje en een dakloze vrouw aan de ingang van de supermarkt. De confrontatie zet Bauwens aan het denken over haar bevoorrechte positie, van in het eerste lied al, 'Verliezen tegen de tijd'. In een ander nummer, in haar eigen Aalsterse dialect, somt ze alles op wat we zouden moeten delen. Ze zingt, breektbaar en openhartig, over eenzaamheid, en brengt een grappige ode aan de droomprins van iedere vrouw, tevens het eerste meezingmoment. Later krijgt ze het publiek makkelijker mee in het Frans, in haar versie van de evergreen 'Bla bla bla'.

Alpenzuseje Muziek doordringt ook de eigenlijke conference. Als haar geliefde voorstelt om te gaan swingen, zet Bauwens een geweldige big-bandpersiflage in, zoals haar moeder het zou begrepen hebben. Met haar verleden bij El Tattou del Tigre beheerst ze die stijl perfect. Het scatton Ella Fitzgerald achterna, loopt vervolgens wel helemaal uit de hand en levert de grappigste passage van de show op.

In Nele Bauwens schuilt ook nog altijd een van de Alpenzuses, het vrouwelijke duo dat

in het eerste decennium van deze eeuw enkele dulle voorstellingen maakte, waarvan eentje met Luc De Vos. Dezelfde, excellent geacteerd gekkigheid drijft boven in sketches over Bambi, opnieuw met een soundtrack, en de tv-serie *The walking dead* ('geen seks, geen humor'). Dat ze bij een bezoek aan het containerpark plots behoorlijk Arabisch blijkt te

De woedeaanval in de supermarkt kunnen we na drie voorstellingen al gerust vintage Bauwens noemen

kunnen spreken ('geleerd van een ex-lief') is niet alleen verrassend maar verhaaltechnisch ook goed gevonden. De woedeaanval in de supermarkt kunnen we na drie voorstellingen al gerust vintage Bauwens noemen, met al haar onbeschrimde expressietalent.

In een regie van Raf Walschaerts graaft Nele Bauwens niet zo diep en creatief in haar ziel als Kommil Foo, maar dat is dit keer wellicht ook niet de bedoeling. Er staat gewoon een gelukkige vrouw op het podium die kan lachen met zichzelf, maar nooit vergeet hoe broos dat welbevinden is.

Karel Michiels

Een cabaretovoorstelling van Nele Bauwens Gezien op 7/10 in Schouwburg Rex, Mol. Nu op tournee.

★★★★☆

Retro wordt actua

Retro van Han Solo. Gezien op 9/10 in Cultuurhuis Merelbeke. Nu op tournee.

★★★★☆

RECENSIE COMEDY De nieuwe theatershow van Han 'Solo' Coucke is misschien wel zijn beste tot nog toe.

Han solo sluit het coronatijdperk af met zijn ervaringen als vrijwilliger in een vaccinatiecentrum, een medley van zijn eigen, druk bekeken coronahits en een plastische beschouwing over de vier orgasmevolgen van Steven Van Gucht. Coucke weet al hoe hij een zaal mee moet krijgen sinds hij de Vlaamse comedy verrijkte met het duo Gino Sancti. Zijn typetje Han Solo werd ooit ironisch geïntroduceerd als 'de eerste extreemrechtse comedian van Vlaanderen' maar is intussen geëvolueerd tot een soort alter ego van Coucke, een licht uitvergrote versie van zichzelf, zij het met een schel, onontkoombaar stemgeluid.

Solo gaat in deze show onbeschaamd retro – in zijn geval de jaren 80 en 90. Geef hem maar hapjes in plaats van tapas, echte cadeautjes en geen Bongobonnen, liever cash geld dan via Payconiq, liefdesbrieven eerder dan

appjes. Op het podium staan lichtreclames van Raider, BRT, ASLK, Nopri en Pisang Ambon. De beloofde retro-ervaring, ondersteund door een rist topgrappen, is halverwege al perfect geslaagd.

Maar Han Solo geeft de nostalgie ook een actuele invulling. Plots gaat het over de waanzin op de immobieliemarkt en de klimaatcrisis die we maar blijven negeren. Hij zingt zelfs een klimaatlied, op de muziek van Wim Sonnevelds 'Het dorp'. Even moet Solo wijken en toont de echte Coucke zich, dit keer met een verrassend mooie, diepe zangstem.

Wie zich woke waant door Eddy Demarez uit te spuwen, herinnert Han graag aan de tv-figuren met wie hij zelf is opgegroeid: Herwig Van Hove en Felice. En waarom zou Sinterklaas geen transgender kunnen zijn? Retro wordt actua, en zo ook heerlijke satire. Zonder het over de Vlaamse identiteit en haar duistere kantjes te hebben, houdt Han Solo zijn volk toch weer een spiegel voor.

Karel Michiels

Pieter Verhaeghe

Positiviteit, niet zo goed voor de humor

Druk, druk, druk van Erhan Demirci. Gezien op 8/10 in cc Casino, Houthalen-Helchteren. Nu op tournee.

★★★★☆

RECENSIE COMEDY Het zou best wat meer mogen schuren in Erhan Demirci's coronashow.

Erhan Demirci is de eerste Vlaamse comedian die zowat een volledige show ophangt aan de gevolgen van corona. Dat levert een hoop herkenbare grappen op, maar toch ook weer een nieuw hoofdstuk in het grote samenlevingsverhaal dat Demirci enthousiast blijft uitdragen.

Hij hamsterde we-papier. Hij ging kamperen in Blankenberge. Hij keek naar *Blocken*. Hij liet zich vaccineren. Zelden voelde Demirci zich meer verbonden met zijn landgenoten dan in het eerste coronajaar. Hij imiteert nu zelfs vlekkeloos, en met veel sympathie, het West-Vlaamse dialect.

Niet dat hij die hele periode zorgeloos is doorgekomen. 'Ik heb de bodem gezien.' Een bezoek aan de psycholoog drong zich op, alsof hij zich nog niet genoeg geïntegreerd zou hebben, een terugkerend thema in zijn werk. Gelukkig kon hij af en

toe chillen met zijn homies in de Genkse cités ('Niemand van mijn vrienden gelooft in corona'), of luisteren naar de burens in Scharbeek, nog diverser van oorsprong. Demirci doet ze allen na, met hun accenten en vreemde taalkronkels. En met evenveel liefde als bij de oude Belgen.

Al die positieve emoties en inzichten maken de humor wel minder scherp. In zijn oprechte, en hoe dan ook heel komische pleidooien voor een harmonieus samenleven van alle bevolkingsgroepen spaart Demirci meer dan in zijn eerste twee shows de kool en de geit. Het zou best wat meer mogen schuren. De homie in hem mag zich wat luider laten horen.

De titel van deze voorstelling stond wellicht al vast voor corona. Pas in de slotzin legt Demirci een verband met al het voorgaande. Terwijl hem tijdens het vaccinatie-debat in Brussel toch de perfecte titel werd aangereikt: 'We zijn de allochtoon kwijt.' Het zou bijna over hemzelf kunnen gaan.

Karel Michiels

Jos Collas

‘Zolang we mogen mislukken, is het goed’

Wat is uw vroegste herinnering?

Mijn vader sluit de boxen in de living aan tijdens Bruce Springsteens live-concert *Born in the U.S.A.*. Ik probeer ook zijn sigaretten op te eten.

Welke levende persoon bewondert u het meest, en waarom?

De mensen van wie ik hou. Ze hoeven zich niet te verstoppen achter zaken die ze toch niet volhouden.

Wanneer was u het gelukkigst?

Ik ben niet meer krampachtig op zoek naar dat ene moment. Onlangs kreeg ik wel tranen van geluk omdat ik weer op het podium mocht staan.

Wat is uw grootste angst?

In een rusthuis wachten tot ik sterf.

Wat was vandaag uw eerste gedachte?

Wat is ‘How do you keep the music playing’ van Sinatra een prachtige song.

Wat is uw onhebbelijkste karaktertrek?

Doordrammen.

Wat was uw beschamendste moment?

Ik had te diep in het glas gekeken tijdens een topdiner. Nadien ging ik naar de chef: “*Hey man, you’re a good cock.*”

Wat is uw dierbaarste bezit?

Het enige wat ik weet, is dat ik mezelf heb.

Kent u een gedicht uit uw hoofd of een passage uit een boek?

Soera’s uit de Koran.

Wat is uw favoriete zintuig?

Reukzin. ‘s Morgens snuffelen aan mijn dochtertje en aan mijn lief.

Wat zou u later worden als kind?

Advocaat.

Wat ziet u in de toekomst?

Zolang we mogen mislukken, is het goed.

Met welk deel van uw uiterlijk bent u het minst tevreden?

Mijn kleine teen die over de andere zit. Als kind ben ik daar vaak mee gepest.

Wat maakt u ongelukkig?

Als je beseft dat ongelukkig zijn deel is van het leven, wordt alles draaglijker

Als u iets dat uitgestorven is, zou kunnen terugbrengen, wat kiest u dan?

Safir-pils!

Wie of wat is de liefde van uw leven?

Niets gaat boven de onvoorwaardelijke liefde voor Robyn, mijn dochter.

‘Ik eet elke dag een pot pindakaas met een lepeltje’

Wat was de beste kus van uw leven?
Met Koentje in het kolenkot.

Wat is uw foutste guilty pleasure?
Elke dag een pot pindakaas van Calvé opeten met een lepeltje.

Wat bent u uw ouders verschuldigd?
Dat ik zorg draag voor hen zoals zij dat ook gedaan hebben.

Hebt u ooit ‘ik hou van u’ gezegd zonder het te menen?
Haha, natuurlijk. Wie niet?

Wie mag aanschuiven aan uw droomdiner?
De spiritueel denker Sadhguru.

Welke zinnepjes gebruikt u te veel?
‘Dames en heren.’

Wat was uw ergste job ooit?
Klasseren bij het Agentschap voor Natuur en Bos als vakantiejob.

Wat was uw grootste teleurstelling?
Mijn ex. Ik was zo verliefd dat ik na drie maanden met hem een huis kocht. De grootste misstap uit mijn leven, al moet ik er nu enorm om lachen.

Wat zou u veranderen in het verleden?
Niks. Alles loopt zoals het moet lopen.

Als u terug in de tijd kon reizen, waarheen zou u gaan?
Naar de set van *Sunset Boulevard*, een geweldige film met Gloria Swanson.

Wat is uw grootste prestatie?
Mijn jongste solovoorstelling.

Wat is de belangrijkste les die het leven u geleerd heeft?
Schoonheid bestaat niet zonder barsten.

Wie moet u spelen in de film van uw leven?
Robin Wright. Naar haar heb ik mijn dochtertje genoemd.

Wat is uw favoriete geur?
Les Parfums de Rosine gaan al jaren mee in onze familie.

Als wie zou u graag op een verkleedfeestje opduiken?
Als Dolly Parton.

De liefde, hoe voelt dat?
Laten we zeggen dat ik daarin wat rustiger ben geworden.

Hoe komt u tot rust?
Zet mij af aan de zee en ik keer herboreren terug.

Van welke gewoonte zou u af willen?
Te veel koffie drinken.

Wanneer hebt u laatst gehuild?
Bij het heengaan van mijn therapeut. We hadden een goede band. Ik mis haar.

Welke song mogen ze spelen op uw begrafenis?
‘How deep is the ocean?’ van Billie Holiday.

Hoe wilt u herinnerd worden?
Als een eeuwige doorzetter.

Een cabaretoorstelling van Nele Bauwens is nu op tournee.